# FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT MARCO DARMON
fremsat den 19. april 1989 *

*Høje Domstol.*

1. College van Beroep har forelagt Domstolen fire præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af visse bestemmelser i Rådets direktiv 64/427/EØF af 7. juli 1964 [1] (herefter benævnt »direktivet«).

2. Sagens faktiske omstændigheder kan sammenfattes på følgende måde. Sagsøgeren i hovedsagen, C. C. van de Bijl, som er nederlandsk statsborger, var indtil den 31. august 1980 beskæftiget som lønmodtager i forskellige malervirksomheder. I juni 1976 bestod han prøven efter basisuddannelsen for malerlærlinge og i oktober 1980 svendeprøven efter den videregående uddannelse for malerlærlinge. Disse to eksaminer er ikke anerkendt i Nederlandene som fornødent bevis for de faglige kvalifikationer, som kræves for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed som maler. Fra oktober 1980 drev van de Bijl erhverv i Det Forenede Kongerige som »painter and decorator«. Fra den 29. december 1981 til den 20. februar 1982 og fra den 1. marts til den 2. september 1983 var han på ny beskæftiget i Nederlandene som lønmodtager.

3. Den 14. marts 1984 anmeldte han i Det Forenede Kongerige et selskab til Company Registration Office i Cardiff under navnet »C. C. van de Bijl (UK) Limited«. Den 14. december 1984 anmeldte han i Nederlandene en filial af dette selskab til handelsregistret ved Zaanlands Handels- og Industrikammer. I denne forbindelse afgav han erklæring om, at virksomheden var grundlagt den 26. oktober 1980, og at den nederlandske filial var oprettet den 1. april 1984. Forud herfor havde han ansøgt Sociaal Economische Raad i Nederlandene om dispensation fra forbuddet mod at drive virksomhed som maler fra den nederlandske filial uden forudgående tilladelse fra Handels- og Industrikammeret. Hans ansøgning blev imidlertid afslået ved beslutning af 7. oktober 1983 samt ved en efterfølgende beslutning af 13. december s.å., hvorved den første beslutning stadfæstedes. Sociaal Economische Raad videresendte imidlertid van de Bijls ansøgning til den nederlandske statssekretær for økonomiske anliggender (Staatssecretaris van Economische Zaken) med henblik på behandlingen af sagens EF-retlige spørgsmål.

4. Til støtte for sin ansøgning havde van de Bijl påberåbt sig artikel 15, stk. 1, litra c), i den nederlandske lov af 1954 om etablering af virksomheder (Vestigingswet Bedrijven), som indeholder hjemmel for økonomiministeren til at dispensere fra forbuddet mod at udøve bestemte former for erhverv uden forudgående tilladelse fra Handels- og Industrikammeret, når dette er begrundet i et af Rådet For De Europæiske Fællesskaber udstedt direktiv om fysiske personers og selskabers etablering eller udførelse af tjenesteydelser.

5. Den 20. marts 1985 modtog van de Bijl en attestation fra Department of Trade and Industry i Det Forenede Kongerige, hvorved det bekræftedes, at han havde udøvet

* Originalsprog: fransk.

1 — Direktiv om de nærmere overgangsforanstaltninger for selvstændig erhvervsvirksomhed inden for de be- og forarbejdende erhverv under CITI-hovedgrupperne 23-40 (industri og håndværk) (EFT 1963-1964, s. 139).

selvstændig erhvervsvirksomhed som maler gennem i alt 4 år og 5 måneder, og at han havde gennemgået en forudgående uddannelse, som fyldestgjorde de krav, der stilledes af vedkommende erhvervsorganisation, hvorfor han opfyldte direktivets krav. Ved attestationens udstedelse havde man henholdt sig til, at van de Bijl havde ledet selskabet »C. C. van de Bijl (UK) Limited« siden oktober 1980 og forud herfor, igennem en periode på 5 år og 11 måneder, havde bestået den nederlandske prøve efter basisuddannelsen og svendeprøven efter den videregående uddannelse for malerlærlinge.

6. Den nederlandske statssekretær for økonomiske anliggender fandt imidlertid ikke at kunne tillægge attestationen fra Department of Trade and Industry fornøden gyldighed og afslog van de Bijls ansøgning med den begrundelse, at han i to perioder havde været beskæftiget som lønmodtager i Nederlandene, og at hans forudgående uddannelse, som var nævnt i attestationen, var erhvervet i Nederlandene, hvor den ikke anerkendes som tilstrækkelig.

7. Den nederlandske ret, tvisten er indbragt for, har forelagt Domstolen en række spørgsmål, som dels vedrører gyldigheden af de i henhold til direktivet udstedte attestationer, dels fortolkningen af direktivets artikel 3.

8. Direktivet indeholder en række overgangsbestemmelser, som skal lette gennemførelsen af den frie etableringsret og den frie udveksling af tjenesteydelser inden for visse former for selvstændig erhvervsvirksomhed inden for industri og håndværk.

9. Formålet med direktivets artikel 3 er at løse de vanskeligheder, som beror på, at der i nogle stater er fri adgang til at optage og udøve erhverv, mens der i andre stater stilles krav om faglige kvalifikationsbeviser for at få adgang til bestemte erhverv. Artikel 3 bestemmer således, at en medlemsstat, der gør adgangen til eller udøvelsen af de i direktivet nævnte former for erhvervsvirksomhed betinget af bestemte kvalifikationer eller færdigheder, skal anerkende, at den faktiske udøvelse af den pågældende erhvervsvirksomhed i en anden medlemsstat igennem en vis periode udgør tilstrækkeligt bevis for disse kvalifikationer og færdigheder. Værtslandet meddeler herefter tilladelse til at udøve den omhandlede erhvervsvirksomhed på grundlag af en attestation for den tidligere udøvede virksomhed, som udstedes af den kompetente myndighed i oprindelseslandet.

10. Direktivet har ikke givet anledning til nogen videre righoldig domspraksis. Forud for denne sag er Domstolen kun én gang blevet bedt om at fortolke direktivet. Ved den lejlighed (dommen i Knoors-sagen) fastslog Domstolen, at direktivet gælder for samtlige EF-borgere, herunder også statsborgerne i værtslandet; Domstolen tog dog et forbehold, der kom til udtryk på følgende måde:

»imidlertid må det ikke underkendes, at en medlemsstat kan have en legitim interesse i at hindre, at visse af dens statsborgere gennem misbrug af de ved Traktaten indrømmede muligheder forsøger at unddrage sig betingelserne i deres egen nationale lovgivning om faglig uddannelse« [2].

2 — Jfr. dom af 7. februar 1979 i sag 115/78, Sml. s. 399, se s. 410, præmis 25.

11. Dette obiter dictum er måske ikke uden betydning for nærværende sag.

12. Jeg skal i det følgende gennemgå den nationale rets fire spørgsmål ét efter ét.

13. Det første spørgsmål kræver efter min opfattelse en nuanceret besvarelse. Attestationen fra den kompetente myndighed i oprindelseslandet er nemlig så at sige krumtappen i direktivet. Det er denne attestation — der udstedes på grundlag af den beskrivelse af den pågældende form for virksomhed, som meddeles af værtslandet — der gør det muligt at sikre den frie etableringsret og den frie udveksling af tjenesteydelser i de medlemsstater, som stiller bestemte krav til de pågældendes kvalifikationer.

14. Ordningen vil derfor ikke kunne fungere effektivt, såfremt værtslandet indrømmes en vidtgående beføjelse til at kontrollere attestationens rigtighed. På den anden side finder jeg ikke, man kan frakende værtslandet enhver beføjelse på dette punkt. Allerede i kraft af direktivets artikel 3, stk. 4, har værtslandet nemlig mulighed for at efterprøve, om den udøvede virksomhed »svarer til de væsentlige punkter i den [tidligere] ... meddelte erhvervsbeskrivelse«.

15. Problemet er her, hvorledes man fordeler kontrolbeføjelserne på en sådan måde, at man undgår, at de to lande kontrollerer det samme, dvs. fordeler de kontrolbeføjelser, der på den ene side tilkommmer oprindelseslandet ved udstedelsen af attestationen, og de kontrolbeføjelser, der på den anden side udføres af værtslandet, når dette på grundlag af attestationen giver vedkommende adgang til at udøve det pågældende erhverv. Ved afgrænsningen af disse kontrolbeføjelser må der tages hensyn til det generelle princip om beskyttelse af den berettigede forventning. Det, der er kontrolleret af de kompetente myndigheder i oprindelseslandet — såsom arten af vedkommendes erhvervsvirksomhed og spørgsmålet om, hvorvidt den forudgående uddannelse kvalificerer til udøvelse af det pågældende erhverv — bør ikke på ny efterprøves af den kompetente myndighed i værtslandet. Såfremt attestationen imidlertid er behæftet med en faktisk urigtighed eller en indholdsmangel, må værtslandet rimeligvis kunne lægge til grund, at attestationen ikke opfylder direktivets krav. Som Kommissionen har anført, er Kommissionens egen henstilling 65/76/EØF af 12. januar 1965 [3], baseret på en forudsætning om, at der kan foretages en sådan kontrol, idet det anbefales, at anvende enslydende trykte formularer for at »lette arbejdet for de kompetente myndigheder og organisationer, som det påhviler at føre kontrol med attestationerne fra de enkelte lande, samt for at undgå fejl«.

16. Det er imidlertid vigtigt at slå klart fast, hvad det er for en form for kontrol, der kan foretages. Som tidligere nævnt bør der ved denne kontrol udelukkende kunne foretages en efterprøvelse af de eventuelle faktiske urigtigheder eller uoverensstemmelser. Herved tænkes på de åbenbare fejl, som måtte være indeholdt i attestationen, og som umiddelbart falder i øjnene ved en første gennemlæsning, uden at den kompetente myndighed behøver forlange yderligere beviser eller af egen drift iværksætte undersøgelser, hvilket direktivet netop har til formål at udelukke. I bevismæssig henseende kan dette udtrykkes på den måde, at attestationen har karakter af et uomstødeligt bevis, medmindre den fremgår at være behæftet med en faktisk urigtighed, f. eks. en skrivefejl, eller uoverensstemmelser, f. eks. en forkert beregning af det antal år, den pågældende har været under uddannelse eller har udøvet erhverv. Det kan derimod ikke antages, at attestationen kun er gyldig, indtil det modsatte er bevist, da dette kunne give

3 — Henstilling til medlemsstaterne om de attestationer vedrørende erhvervsudøvelse i oprindelseslandet, som er foreskrevet i artikel 4, stk. 2, i Rådets direktiv 64/427/EØF af 7. juli 1964 om de nærmere overgangsforanstaltninger for selvstændig erhvervsvirksomhed inden for de be- og forarbejdende erhverv under CITI-hovedgrupperne 23-40 (industri og håndværk) (JO nr. 24 af 11.2.1965, s. 410) (Domstolens oversættelse).

de nationale myndigheder anledning til ligefrem at indhente oplysninger, der kunne tænkes at stride mod de i attestationen indeholdte oplysninger, navnlig ved at rette forespørgsel til de offentlige myndigheder i en anden medlemsstat, hvilket klart ville være i modstrid med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Der bør heller ikke — med forbehold af den nævnte bestemmelse i direktivets artikel 4, stk. 3 — kunne foretages nogen kontrol med arten af den udøvede virksomhed, da oprindelseslandet i forvejen har foretaget en sådan kontrol ved at sammenligne de væsentligste punkter i erhvervsbeskrivelsen med oplysningerne fra den, der anmoder om attestationen.

17. Ud over denne rent formelle kontrol findes der et andet tilfælde, hvor attestationens karakter af uomstødeligt bevis vil kunne drages i tvivl, nemlig, hvor der er udvist svig. Her gælder den almindelige retsgrundsætning om »fraus omnia corrumpit«. Spørgsmålet er, om man vil acceptere, at et værtsland — som uden at have fremskaffet dem råder over visse oplysninger, hvoraf det fremgår, at den kompetente myndighed i oprindelseslandet er blevet vildledt, da den udstedte attestationen — skulle være afskåret fra at gøre svigsindsigelsen gældende, og dermed være forpligtet til at give vedkommende adgang til det pågældende erhverv på grundlag af attestationen. Regeringen for Det Forenede Kongerige har foreslået, at den kompetente myndighed i værtslandet i sådanne tilfælde retter henvendelse til den kompetente myndighed i oprindelseslandet og anmoder den om at trække attestationen tilbage. Vælger man denne løsning, udelukkes imidlertid muligheden for straks at iværksætte sanktioner til imødegåelse af den begåede svig. Efter min opfattelse kan den kompetente myndighed i værtslandet i kraft af grundsætningen om, at svig medfører ugyldighed, i sådanne tilfælde afvise at tage hensyn til den svigagtigt opnåede attestation. Den meget snævre afgrænsning, der normalt foretages af begrebet »svig«, yder efter min opfattelse fornøden beskyttelse mod de nævnte risici for ordningens effektivitet.

18. Dette fører mig umiddelbart over i det andet og tredje spørgsmål om fortolkningen af direktivets artikel 3.

19. Artikel 3 indeholder nærmere regler for, på hvilke betingelser den faktiske udøvelse af den pågældende virksomhed kan erstatte eksamensbeviser. Jeg skal her særligt henlede Domstolens opmærksomhed på bestemmelsens litra b) og d), som den forelæggende ret udtrykkeligt har henvist til. Heri bestemmes, at værtslandet skal anerkende, at den faktiske udøvelse af den pågældende virksomhed i en anden medlemsstat igennem en vis periode — det være sig som selvstændig erhvervsdrivende eller som bedriftsleder eller i ledende stilling, til dels med tekniske opgaver — udgør en tilstrækkelig kvalifikation, når den pågældende endvidere kan godtgøre at have gennemgået en forudgående uddannelse inden for det omhandlede fag af mindst tre års varighed, som er bekræftet ved et statsligt anerkendt bevis eller anerkendt af en kompetent erhvervsorganisation som havende samme gyldighed.

20. Vanskeligheden ligger i, hvorledes udtrykket »statsligt anerkendt bevis« skal fortolkes. Ifølge Det Forenede Kongeriges regering sigter dette udtryk til den stat, hvori den pågældende har udøvet sin erhvervsvirksomhed. Denne opfattelse anføres at være støttet på ordlyden af direktivets artikel 3, hvori det i indledningen bestemmes, at værtslandet skal tage hensyn til den erhvervsvirksomhed, som den pågældende faktisk har udøvet i en »anden«medlemsstat. Af denne bestemmelse, sammenholdt med de øvrige bestemmelser i litra b) og d), udleder den britiske regering, at betingelsen vedrørende den forudgående uddannelse »skal være opfyldt i den medlemsstat, hvor den pågældende har udøvet sin virksomhed«.

21. Denne opfattelse kan ikke godtages, idet den hverken har støtte i artikel 3's ordlyd eller i endnu mindre grad artiklens formål. Vi behøver blot at forestille os, for nu at benytte det samme eksempel som Kommissionen, at en statsborger i medlemsstat A erhverver en uddannelse i medlemsstat B, hvorefter han tager arbejde i medlemsstat C for så til sidst at etablere sig i medlemsstat D. Bør han da være afskåret fra at påberåbe sig direktivet? Dette kan umuligt antages. I denne stuation bør den stat, hvori virksomheden faktisk har været udøvet — hvilket i det anførte eksempel er stat C — anerkende gyldigheden af den uddannelse, der forinden er erhvervet i stat B, om nødvendigt ved en ligestilling af uddannelserne. Følgelig må den pågældende med støtte i direktivet kunne etablere sig i den medlemsstat, han ønsker, forudsat at de i øvrigt gældende betingelser er opfyldt.

22. Må disse øvrige betingelser da antages også at omfatte det krav, der er omhandlet i det tredje præjudicielle spørgsmål? Den nationale ret har givet en nærmere forklaring på dette spørgsmål i forelæggelseskendelsens grunde. Med udgangspunkt i den situation, hvor uddannelsen er erhvervet i en *anden* medlemsstat end den, hvor erhvervet faktisk er udøvet, har den forelæggende ret spurgt, om uddannelsen i så fald ikke blot bør give adgang til udøvelse af det pågældende erhverv i sidstnævnte stat, men også i den medlemsstat, hvori uddannelsen er erhvervet.

23. Som Kommissionen selv erkender, tyder direktivets ordlyd på, at det kun er den stat, hvori uddannelsen er erhvervet, som kan give den i direktivet omhandlede bekræftelse, enten ved at anerkende det opnåede eksamensbevis eller ved at overlade det til en kompetente erhvervsorganisation at bedømme uddannelsens gyldighed [4].

24. Efter min opfattelse er det udelukkende den stat, hvori den forudgående uddannelse er givet, der er i stand til at bedømme, om uddannelsen opfylder de krav, der må stilles, og om den er blevet fulgt i fornødent omfang, og dermed til at træffe beslutning om, hvorvidt det eksamensbevis, der udstedes ved uddannelsens afslutning, bør anerkendes, subsidiært om det bør overlades til en kompetent erhvervsorganisation at bedømme uddannelsens gyldighed. Også dette må følge af en strikte anvendelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Bortset fra det tilfælde, at uddannelserne generelt anerkendes som ligestillet, kan og må den stat, der meddeler tilladelse til udøvelse af et bestemt erhverv, ikke efterprøve, om den forudgående uddannelse, der er erhvervet i en anden medlemsstat, kvalificerer til udøvelse af det pågældende erhverv. Den kan heller ikke bedømme, om uddannelsen er blevet fulgt i fornødent omfang. For denne stat må det være tilstrækkeligt, at den forudgående uddannelse har »fået det blå stempel« — om Domstolen vil tillade mig anvendelsen af dette udtryk — i den stat, hvori uddannelsen er erhvervet. På uddannelsesområdet kan medlemsstaterne så at sige kun eksportere det, som de selv anerkender som gyldigt inden for deres egne grænser. Det vil betyde et alvorligt afbræk i værtslandets berettigede forventning, om det ikke har sikkerhed for, at det kan nære tillid til en forudgående uddannelse, der er erhvervet i en anden medlemsstat, når bortses fra de tilfælde, hvor der ikke er givet en sådan garanti. Den stat, der giver en uddannelse eller lader en uddannelse gennemføre, bør desuden selv kunne træffe bestemmelse om alle de konsekvenser, uddannelsen kan tænkes at have, og selv afgøre, om den bør godkendes på baggrund af sin pålidelighed, kvalitet og overensstemmelse med de krav, der må stilles, dermed også afgøre, om de ved uddannelsen opnåede eksamensbeviser bør anerkendes eller ej, subsidiært om den vil overlade afgørelsen heraf til en kompetent erhvervsorganisation. Dette krav udgør på en vis måde modstykket til den mulighed, som jeg mener bør indrømmes de vandrende arbejdstagere til at erhverve en uddannelse i en anden medlemsstat end den, hvori de er beskæftiget.

25. Direktivets ordning må derfor generelt antages at være baseret på den almindelige

4 — Jfr. s. 13 i den franske version af Kommissionens indlæg.

grundsætning om beskyttelse af den berettigede forventning, alene med den modifikation, dels at der anerkendes en vis begrænset beføjelse for værtslandet til at efterprøve den udstedte attestation, dels at der stilles krav om, at EF-borgeren, som er sikret fri bevægelighed såvel med hensyn til erhvervsudøvelsen som til den forudgående uddannelse, skal have opnået den nævnte garanti til godtgørelse af, at en af betingelserne for en ligestilling med den situation, at vedkommende er i besiddelse af et bevis for en erhvervsuddannelse, er opfyldt.

26. Hvorledes skulle en medlemsstat, der ikke stiller specielle uddannelseskrav for udøvelse af et bestemt erhverv, da også selv kunne bedømme gyldigheden af en uddannelse i en anden medlemsstat? Hvilken erhvervsorganisation, om en sådan overhovedet findes, skulle man da kunne overlade en sådan opgave til? Denne situation ville imidlertid være paradoksal.

27. Af de anførte grunde finder jeg det uforsvarligt, at en anden stat end den, som selv direkte eller indirekte forestår den pågældende uddannelse, skulle godkende uddannelsen, det være sig ved udstedelse af et eksamensbevis eller ved at overlade det til en erhvervsorganisation at anerkende den. Jeg skal tilføje, at dette næppe heller stemmer overens med den måde, ordningen er blevet udformet på efter direktivet. Ifølge direktivets artikel 4, stk. 2, skal oprindelseslandet nemlig angive i attestationen, hvilken virksomhed, den pågældende faktisk har udøvet. Derimod fremgår det ikke, at det også skal udstede en attestation for den forudgående uddannelse.

28. Jeg skal som følge heraf foreslå Domstolen, at den besvarer det tredje spørgsmål således, at den forudgående uddannelse, som er omhandlet i direktivets artikel 3, litra b) og d), skal være bekræftet ved et bevis, som er anerkendt i den stat, hvori uddannelsen er erhvervet, eller er anerkendt af en kompetent erhvervsorganisation i denne stat som havende samme gyldighed.

29. Det fjerde spørgsmål vedrører fortolkningen af kravet i direktivets artikel 3 om, at der skal foreligge en »uafbrudt« virksomhed. Problemet her er, om dette skal forstås på den måde, at den pågældende periode kun må have været afbrudt på grund af sygdom og ferier.

30. For at besvare dette spørgsmål er det nødvendigt først at tage stilling til, om Domstolen selv bør fastlægge betingelsens indhold, eller om dette retteligt tilkommer de nationale myndigheder, i givet fald de nationale retter. Spørgsmålet er, med andre ord, om der er tale om et EF-retligt eller et nationalt retsbegreb.

31. Det fremgår af Domstolens faste praksis i afgørelser om arbejdskraftens frie bevægelighed, at

»begreberne 'arbejdstagere' og 'lønnet beskæftigelse' ikke [kan] defineres ved henvisning til medlemsstaternes lovgivninger, men er begreber af fællesskabsretlig rækkevidde« [5].

32. Da kravet om, at der skal foreligge en »uafbrudt« erhvervsudøvelse, er en af de betingelser, som skal sikre den frie etableringsret for en lang række erhverv inden for håndværk og industri, finder jeg det nødvendigt, at de nationale myndigheder fortolker betingelsen på samme måde. Jeg skal derfor opfordre Domstolen til at give betingelsen et EF-retligt indhold.

5 — Jfr. dom af 23. marts 1982 i sag 53/81, Levin/statssekretæren, Justitsministeriet, Sml. s. 1035; se endvidere dom af 11. juli 1985 i sag 105/84, Foreningen af Arbejdsledere i Danmark/Danmols Inventar, Sml. s. 2639, og dom af 3. juli 1986 i sag 66/85, Lawrie-Blum, Sml. s. 2121, præmis 16.

33. Jeg finder det endvidere rimeligt at forstå betingelsen om, at virksomheden skal have været udøvet »uafbrudt«, på den måde, at den pågældende periode ikke må have været afbrudt af andre grunde end almindelige dagligdags forhold, dvs. navnlig sædvanlige ferier og sygdom af begrænset varighed. Har den pågældende udøvet lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat, skal de hertil svarende tidsrum derfor fradrages ved beregningen af virksomhedens samlede varighed. Dette er, hvad jeg skal foreslå Domstolen at give som svar på den nationale rets fjerde spørgsmål.

34. Sammenfattende skal jeg følgelig foreslå Domstolen at afsige følgende dom:

»1) Rådets direktiv 64/427/EØF af 7. juli 1964 om de nærmere overgangsforanstaltninger for selvstændig erhvervsvirksomhed inden for de be- og forarbejdende erhverv under CITI-hovedgrupperne 23-40 (industri og håndværk) skal fortolkes således, at den kompetente myndighed i værtsmedlemsstaten er forpligtet til at give en statsborger i et EF-land, som fremlægger en attestation udstedt i henhold til direktivets artikel 4, stk. 2, adgang til det pågældende erhverv, medmindre attestationen er behæftet med en faktisk urigtighed eller en uoverensstemmelse, som ikke vedrører arten af den omhandlede virksomhed, eller medmindre attestationen er opnået ved, at den pågældende statsborger har udvist svig.

2) Direktivets artikel 3 skal fortolkes således, at den forudgående uddannelse kan være erhvervet i en anden medlemsstat end den, hvori virksomheden er udøvet.

3) Artikel 3 skal endvidere fortolkes således, at den forudgående uddannelse skal være bekræftet ved et statsligt anerkendt bevis eller være anerkendt af en kompetent erhvervsorganisation i denne stat som havende samme gyldighed.

4) Betingelsen i artikel 3 om, at virksomheden skal have været 'uafbrudt' skal forstås således, at den omhandlede periode kun må have været afbrudt af almindelige dagligdags forhold, såsom fravær på grund af sygdom af begrænset varighed eller sædvanlige ferier«